NAJDĚTE REACHERA

JACK REACHER: PŘÍTEL NEBO NEPŘÍTEL?

DIANE CAPRI

NAJDĚTE REACHERA

NAJDĚTE REACHERA

DIANE CAPRI

Přeložila Iva Harrisová

ART

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2016
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2012 Diane Capri, LLC
All rights reserved.

Z anglického originálu *Don't Know Jack*
(First published by AugustBooks, United States of America)
přeložila © 2016 Iva Harrisová
Redakce textu: Jiří Pacek
Jazyková korektura: Ludmila Böhmová
Obálka © Jeroen ten Berge

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-856-8 (pdf)

HLAVNÍ POSTAVY

Kim L. Ottová
Carlos M. Gaspar

Charles Cooper
Lamont Finlay

Beverly Roscoeová
Jacqueline Roscoeová

Sylvia Blacková
Harry Black
Michael Hale
Marion Wallaceová
Archie Leach
Jim Leach

a
Jack Reacher

Pro Roberta

Navěky Lee Childovi, s neutuchající vděčností

PRVNÍ KAPITOLA

Pondělí 1. listopadu
4.00
Detroit, Michigan

POUZE FAKTA. A není jich mnoho. Složka Jacka Reachera je příliš zastaralá a příliš tenká, než aby působila věrohodně. Žádný člověk nemůže být tak neviditelný, ani na zemi, ani pod zemí. Reacherovu složku buď někdo vyčistil, nebo je Reacher tím nejnepolapitelnějším paranoikem, jakého kdy Kim Ottová potkala.

Co jí uniklo?

Ve čtyři ráno se jí na nočním stolku rozvibroval nevysledovatelný mobil. Spala sotva sto minut. Odkašlala si, hmátla po telefonu, otevřela ho, spustila nohy z postele a ohlásila se: „Zvláštní agentka FBI Kim Ottová."

Mužský hlas pravil: „Omlouvám se, že vám volám tak brzy, Ottová."

Kim muže poznala, i když ho neslyšela mnoho let. Stále zněl zdvořile. Rezervovaně. Nepotřeboval být panovačný. Každý jeho požadavek okamžitě vyslyšeli. Nikdo mu neodporoval, žádným způsobem a ze žádného důvodu. Nikdy.

Řekla: „Byla jsem vzhůru." Lhala a věděla, že on to ví, a věděla, že je mu to jedno. Byl její šéf. A dlužila mu službu.

Přešla přes ložnici a rozsvítila v koupelně. Světlo bylo ostré. Zašklebila se na sebe do zrcadla a šplíchla si do obličeje studenou vodu. Cítila se, jako by do sebe večer nalila deset tequill, a byla ráda, že to neudělala.

Hlas se zeptal: „Stihnete let v pět třicet do Atlanty?"

„Samozřejmě," odpověděla Kim automaticky a začala v hlavě probírat, jak to zvládne.

Osprchovat se, obléknout a usadit se do letadla během devadesáti minut? Hračka. Její byt se nacházel deset bloků od detroitské pobočky FBI, kde vždycky čekal připravený vrtulník. Popadla svůj osobní mobil a začala ťukat textovou zprávu službu konajícímu pilotovi, aby se s ní sešel za dvacet minut na přistávací ploše. Odtamtud to bylo na letiště necelých patnáct minut. Zbude ještě spousta času.

Muž ale musel v telefonu zaslechnout tiché klapání kláves, protože nakázal: „Žádný vrtulník. Tohle zůstane pod radarem. Dokud nezjistíme, o co přesně se jedná."

Ten rázný rozkaz Kim překvapil. Byl příliš přímočarý. Nenabízel manévrovací prostor. Netypické. Kdyby rozkaz přišel od někoho na nižším stupni žebříčku velení, byl by patrně také nelegální.

„Samozřejmě," zopakovala Kim. „Chápu. Pod radarem. Žádný problém." Vymazala rozepsanou textovou zprávu. Šéf nedodal v utajení.

Práce FBI je středem nejrůznější pozornosti. Držet něco pod radarem obnáší mnoho komplikací. Být pod radarem znamená, že agent nemá oficiální pověření. Nedostane se mu pomoci. Nenajde se po něm stopa ve zprávách. Nemusí se schovávat, ale musí dávat pozor, co komu poví. Agenti během operací pod radarem umírají. Končí během nich i mnoho nadějných kariér. A tak Kim uposlechla svůj vnitřní varovný systém a zapnula červený stupeň vrcholného nebezpečí. Nezeptala se, komu se má hlásit, protože už to věděla. Šéf by jí nezavolal přímo, kdyby chtěl, aby se hlásila přes normální kanály. Místo toho se zaměřila na to, jak vyřešit stávající problém.

Jak se dá stihnout civilní letadlo, které odlétá – Kim se podívala na

budík na nočním stolku – za osmdesát devět minut? V městě automobilového průmyslu neexistuje spolehlivá podzemní či jiná veřejná doprava. Nabízí se pouze cesta autem, hustým provozem a rozkopanými ulicemi. Ode dveří bytu na letiště to obvykle trvá devadesát minut.

Ty na to máš jenom osmdesát osm.

A stojíš pořád nahá v koupelně.

Jediné řešení. O tři bloky dál je špinavý hodinový motel specializovaný na dovoz prostitutek a překupníků drog. Detroitská pobočka sledovala teroristy, kteří se tam zastavili po překročení kanadské hranice z Windsoru. Palné zbraně tam jsou na programu každou noc. Ale před motelem vždycky stojí řada taxíků s puštěnými motory, protože zákazníci dávají štědré spropitné. Jeden z těchhle taxíků by to možná stihl na letiště. Kim se zachvěla.

„Agentko Ottová?" Hlas v telefonu byl chladný. „Zvládnete to? Nebo musíme pozdržet letadlo?"

Kim zaslechla ve svém ještěřím mozku matčin hlas: *Pokud existuje pouze jedna volba, je to správná volba.*

„Za deset minut jsem z domu," sdělila Kim a pokusila se ignorovat obavy, které na ni hleděly ze zrcadla.

„V tom případě vám zavolám za jedenáct minut."

Kim počkala na mrtvé ticho v telefonu. Když nastalo, popadla kartáček na zuby a vstoupila pod ledovou sprchu přímo z řeky Detroit. Studená voda jí zahřála ztuhlou pokožku.

O SEDM MINUT POZDĚJI – zadýchaná a s bušícím srdcem – si připínala bezpečnostní pás na zadním sedadle ušmudlaného taxíku. Řidič byl Arab. Slíbila mu, že mu dá dvojité jízdné, když to stihne pod hodinu k terminálu Delty.

„Zajisté, slečno," odvětil řidič, jako by to byl běžný požadavek, což patrně také byl.

Kim pootevřela okénko. Do obličeje ji udeřil vzduch nasycený naftou,

pronikl jí do plic a přehlušil ještě škodlivější pachy uvnitř taxíku. Upravila si kapsu tenké teplákové soupravy, aby ji mobil netlačil do boku.

Čtyři hodiny dvacet minut východního letního času. Do svítání zbývaly tři hodiny. Měsíc nesvítil natolik silně, aby rozehnal temnotu, ale pomáhaly pouliční lampy. Auta směřující z města se plynule sunula. Práce na ulicích začnou až za čtyřicet minut. Vypadá to nadějně. Když dá bůh.

Než jí zase po třech minutách zavibroval mobil, měla už vlasy stažené do uzlu, namalované řasy a rty, nalíčené tváře a zapnutý kožený pásek hodinek na levém zápěstí. Dokončit oblékání jí trvalo jen pár minut. Vytáhla z kapsy mobil. Dokud sedím v taxíku, nemůže vidět, že jsem jenom v teplákové soupravě, gumových pantoflích a bez spodního prádla.

Když se mobil rozvibroval, neohlásila se tentokrát jménem a pronesla jen pár slov. Řidič taxíku je patrně opravdu řidič taxíku, ale proč zbytečně riskovat, zejména při tak vysokém stupni nebezpečí?

Okamžik počkala, aby nezněla zadýchaně, a s ledovým klidem pronesla: „Ano?“

„Agentka Ottová?“ otázal se hlas, patrně pro jistotu.

„Ano, pane.“

„Zdržíme letadlo. Nebudete potřebovat palubní lístek. Ukažte bezpečnostní službě odznak. Bude na vás čekat pan Kaminsky od TSA.“

„Ano, pane.“ Kim nedokázala spočítat, kolik zákonů poruší. Už jenom způsob, jímž měla nastoupit do letadla, by ona sama zařizovala několik dnů. Pak se usmála. Tentokrát žádné papírování. To pomyšlení ji potěšilo. Začínala se jí líbit práce pod radarem.

Hlas sdělil: „Musíte dorazit na místo určení včas, nejpozději v půl dvanácté dneska dopoledne. Stihnete to?“

Kim si představila, co všechno by se mohlo zhatit. Možnosti byly nekonečné. Oba věděli, že se nemůže vyhnout všem. Přesto odpověděla: „Ano, pane, samozřejmě.“

„Máte s sebou počítač?“

„Ano, mám.“ Kim se podívala na tašku s laptopem, aby se ujistila, že ho nezapomněla, když pádila z bytu.

„Poslal jsem vám zašifrovaný soubor. Zakódovaný signál. Stáhněte ho, než se dostanete do monitorovaného prostoru letiště.“

„Ano, pane.“

Nastala krátká odmlka a hlas zdůraznil: „V půl dvanácté. Musíte dorazit včas.“

Kim z toho zopakování pochopila, že její úkol je skutečně naléhavý. Potvrdila: „Ano, pane.“ Opět počkala, až se v telefonu rozhostí mrtvé ticho, a pak ho zavřela a strčila zpátky do kapsy. Potom zvedla ze země počítač FBI a zapnula ho. Spouštěl se čtrnáct vteřin, což bylo o vteřinu méně než čas, za jehož záruku vláda draze zaplatila.

Počítač našel zabezpečený satelit a Kim stáhla zašifrovaný soubor. Přetáhla ho do složky klamně pojmenované *Nepracovní všehochuť* a zavřela laptop. Nezbýval jí čas, aby si ten soubor přečetla. Přistihla se, že podupává nohou do podlahy taxíku. Nesmím dorazit pozdě. Nepřipadá v úvahu.

Pozdě na co?

DRUHÁ KAPITOLA

TAXÍK ZASTAVIL přesně v 5.15 před odlety Delty u McNamarova terminálu. Padesát pět minut ode dveří bytu na letiště. Zatím všechno v pořádku, ale nesedíš ještě v letadle.

Kim dala řidiči slíbené dvojité jízdné. Zatvrdila se vůči studenému listopadovému větru, vytáhla z auta zavazadla a rozběhla se do haly, jak nejrychleji se odvážila. Běh letištní úředníky znervózňuje. Americká letiště jsou v současné době citlivá místa, zejména ta, která používají teroristé. Detroit-Wayne Metro má pro zloduchy dvě strategické výhody. Leží blízko kanadské hranice, takže se můžou po vstupu do země rychle rozmístit a snadno splynou. V oblasti Detroitu žije víc obyvatel arabského původu než v jakémkoliv jiném městě na Středním východě. Proto požádala Ottová o přemístění do Detroitu: víc příležitostí k postupu v přední linii.

Jenže v téhle chvíli si myslela, že někde jinde by jí bylo líp.

Zpomalila do chůze. Všude ji hlídaly kamery. Byla po radarem, ale ne neviditelná.

Došla ke kontrolnímu stanovišti a rozhlédla se po své kontaktní osobě. Zahlédla muže se jmenovkou *Kaminsky.* Odbavoval posádku, každého člena úplně stejným způsobem jako normální pasažéry. Byl plně soustředěný na práci.

Pospěšte si, pospěšte si, pospěšte si.

Silou vůle ho popoháněla, aby si jí všiml. Když to udělal, protáhla se pod provazem a došla k němu. Pravila: „Čekáte mě."

Kaminsky potvrdil: „Správně."

Podíval se na její průkaz a pustil ji dovnitř, se zavazadly, elektronikou a zbraní, zvenku kolem rámu detektoru kovů. Jakýsi cestující zezadu zavolal: „Hej! Co je na ní tak výjimečného?"

Kim si pomyslela: *Doprčic. Teď si mě bude určitě někdo pamatovat, kdyby došlo na vyptávání.* Neohlédla se, aby si dotyčný nemohl prohlédnout její obličej. Doběhla posledních sto metrů k bráně, kde na ni čekal další agent TSA a blokoval vstup. Mávla na něj odznakem. Agent přikývl a ustoupil stranou. V okamžiku, kdy překročila práh, za ní zavřel a zamkl dveře. Kim se prohnala tunelem a nastoupila do letadla. Stevard za ní zavřel a zajistil dveře, tunel se odpojil a letadlo se rozjelo. Pilot musel dohnat pouze desetiminutové zpoždění.

Kdyby se někdo zeptal.

Kim našla své sedadlo v první třídě. Sedadlo vedle ní bylo prázdné, stejně jako sedadlo přes uličku. Patrně ne náhodou. Uložila zavazadla a zapnula si pevně a nízko bezpečnostní pás. Opřela si hlavu a zavřela oči. Područku tiskla tak pevně, že ji rozbolely prsty.

Panebože, jak jenom nenávidím létání.

Odborníci tvrdí, že strach z létání je iracionální. Jsou to hlupáci. Kim měla tolik informací, že věděla, že nemají pravdu. Letadla jsou mocné zbraně a nemohou se měřit s matkou přírodou. Kromě toho měla překyselený žaludek. Bouřily se šťávy, které se v něm zvedly předchozí noc, když dorazil nevysledovatelný telefon. Rozevřela jednu ruku a vsunula si s námahou mezi rty antacid. Přitiskla ho jazykem na patro, a jakmile se rozpustil, pokusila se uklidnit bušící srdce. Oči držela zavřené do té doby, než bylo letadlo bezpečně ve vzduchu a mohla opět dýchat. Požádala o kávu a otevřela počítač, aby zjistila, proč musí krucinál do Atlanty.

Měla dvě hodiny třicet osm minut na to, aby zjistila všechno, co potřebovala vědět.

ŠIFROVANÝ SOUBOR, který stáhla v taxíku, byl zazipovaný. Uvnitř našla pět oddělených dokumentů. První bylo krátké memo objasňující její úkol. Zbývající čtyři se týkaly neznámých jmen. Za prvé, Carlos Marco Gaspar. Za druhé, Beverly Roscoeová (Trentová). Za třetí, Lamont Finlay, Ph.D. A za čtvrté, Jack Reacher.

Složka o Jacku Reacherovi byla nejobsáhlejší a končila před patnácti lety. Ostatní tři byla stručná shrnutí.

Kim se pustila do čtení.

Zadání úkolu jí připadalo prosté: Zjistit všechno o potenciálním kandidátovi Jacku-bez druhého křestního jména-Reacherovi. Takových úkolů zvládla od té doby, co začala pracovat ve zvláštní personální jednotce, spoustu. Tenhle byl ale ve všech směrech jiný. Chyběl popis práce, pro kterou by Reacher připadal v úvahu. Stejně jako úvodní memo nevysvětlovalo utajení a spěch. Nebo proč se zapojil šéf. Všechno působilo divně.

Úkol zněl začít v Margrave v Georgii. Nic dalšího.

Druhý dokument byl stručný, ale běžný. Obsahoval základní údaje o zvláštním agentu FBI Carlosi Marcovi Gasparovi, jejím partnerovi při plnění tohoto úkolu. Kim se s ním nikdy nesetkala a složka jí o něm prozradila jen velice málo. Bylo mu čtyřiačtyřicet, byl ženatý, měl čtyři děti a pracoval tou dobou v pobočce v Miami.

Jedinou zvláštností byl explicitní pokyn, že má Kim převzít vedení, i když byl Gaspar o deset let zkušenější.

Kim ještě žádné akci zvláštní personální jednotky nevelela. Má to být zkouška jejích vůdcovských schopností? Zvažuje se její povýšení? Ne. Na to je příliš brzy. Tak proč? Další tajemství. Kim tajemství nenáviděla, pokud to nebyla ona, kdo nějaké skrýval. Vložila si do úst další antacid, zadívala se na Gasparovu oficiální fotografii a prohlížela si jeho obličej. Pak další dvě hodiny četla, analyzovala a vštěpo-

vala si do paměti skrovné informace obsažené ve zbývajících třech složkách.

Čím víc četla, tím větší na ni padal neklid, ale byla už na nejvyšším červeném stupni pohotovosti a nemohla ve svém systému výš.

Začala kandidátem. Jeho složka byla prostě příliš tenká. Při její práci méně rozhodně neznamenalo víc. Kde jsou Reacherova daňová přiznání? Platby kreditní kartou? Údaje o majetku? Záznamy o trestných činech? To si nikdy nekoupil auto? Nepronajal byt? Nevlastnil mobilní telefon? Nesurfoval po internetu? Nebyl zatčen? Co výpisy z účtu? Kde bere peníze na svůj tulácký život?

Kim byla přesvědčená, že těch údajů musí být víc, jenom jí nebyl dopřán čas, aby si je sama vyhledala, za pomoci rozsáhlých nástrojů dostupných pouze FBI. A nemohla požádat o pomoc. Byla pod radarem. A pomoct jí směly pouze dvě osoby: jedna, se kterou se ještě nesetkala, a druhá, kterou nemohla požádat.

Kim opět zavřela oči.

TŘETÍ KAPITOLA

ZVLÁŠTNÍ AGENTKA KIM OTTOVÁ nakonec neochotně došla k závěru, že Reacherova složka je úmyslně ztenčená. Musí existovat víc. Zbytek jí odmítli poskytnout.

Což ji znervózňovalo. Vždycky ji znervózňovaly věci, o kterých nevěděla. To, co nevíš, tě může zabít. Dokázala si poradit s čímkoliv, ale jenom když viděla, jak se to blíží. Tentokrát potřebovala dva antacidy spláchnuté studenou kávou, které se dosud nedotkla. Stiskla tlačítko a přivolala stevarda, aby jí dolil šálek. Pak okopírovala a uložila údaje o Reacherovi do vlastních zašifrovaných souborů. Až bude mít zase spojení se satelitem, pošle své soukromé soubory do zabezpečené úschovny.

Protože k souborům FBI má přístup příliš mnoho lidí. Už jednou se spálila, když tajné zprávy dostali nesprávní příjemci, kteří na to nezapomenou do konce života. Nehodlala tuhle chybu zopakovat. Při práci v terénu spoléhala pouze na svou paměť. Oficiální zprávy pečlivě zpracovávala a ukládala podle protokolu, ale soukromé poznámky zůstávaly výhradně její. Člověk nemůže být dost opatrný.

Okopírovala si soubory o Roscoeové a Finlayovi. Jasné údaje, trochu neobvyklé, ale rozhodně ne záhadné. Žádný z nich neobjasňoval,

proč byli Roscoeová a Finlay vybráni jako zdroj informací, až na to, že je pojil jeden společný bod: Margrave v Georgii.

Cíl dnešní cesty.

Roscoeová a Finlay pobývali před patnácti lety v Margrave. Reacher byl tehdy šest měsíců před tím čerstvě propuštěn se ctí z armády. Jestli se také ocitl v Margrave, zda se tam ti tři setkali a k čemu mezi nimi došlo, to byly jen tři z tisíce otázek, na které potřebovala Kim odpověď. K něčemu ale dojít muselo. Jinak by ji tam šéf neposílal.

Podívala se na hodinky. Pořád dost času do přistání. Prošla ještě jednou materiál o Reacherovi.

Rodný list (západní Berlín 1960), školní docházka na vojenských základnách po celém světě, včetně jednoho roku v Saigonu ve Vietnamu. Kim si tu informaci musela přečíst podesáté, než ji přestalo mravenčit jako po zásahu taserem, který dostala pokaždé, když si ji devětkrát předtím četla. Kimina matka byla Vietnamka, otec sloužil v americké armádě ve Vietnamu. Není možné, aby z té doby pocházela nějaká souvislost s Reacherem?

Ne. Reacher byl dítě, když Kimini rodiče odešli ze země. Reacherův otec sloužil u námořní pěchoty. Armáda a námořní pěchota se ve Vietnamu moc nestýkaly. Nemůže mezi nimi existovat spojení. Není ale Vietnam důvod, proč jí šéf přidělil velení?

Kim tu novou starost odsunula stranou. Neměla čas, aby se jí zabývala, a z výšky deseti a půl kilometru s ní stejně nemohla nic udělat.

Reacher absolvoval vojenskou akademii ve West Pointu (1984). Rodiče umřeli (otec 1988, matka 1990). Jediný bratr také umřel (1997).

Kariéru od West Pointu až po propuštění se ctí popisovala obvyklá změť armádní hantýrky. Nezasvěcený čtenář by potřeboval tlumočníka, aby všechny ty zkratky rozluštil. Kim si údaje při kopírování Reacherovy složky do svých soukromých dokumetů rozepsala do plného znění, pečlivě je nastudovala, zkoušela sama sebe a nacvičovala jejich znalost. Označila si tuhle část nálepkou „Zásluhy“, i když to slovo bylo příliš slabé, když člověk věděl, co se za každým z těch záznamů

ve složce skrývá. Reacher vyšetřoval, zatýkal a krotil nejlépe trénované vojáky na světě, kteří jsou do jednoho schopní extrémního násilí.

Zvládal to tím, že se přizpůsobil jejich násilnictví.

Byl zabiják.

Tak co po něm teď chce FBI?

Dostal několikrát vyznamenání, pokaždé za nesmírně hrdinský čin, vynikající službu nebo skvělý vojenský výkon. Byl zraněn v boji a dostal Purpurové srdce. Účastnil se výcviku a vyhrával soutěže odstřelovačů. Shrnutí: Reacher si poradil se vším, co se mu dostalo do cesty. Čelil nepřátelům a vyvázl živý. Víc než jednou. Kim si ho dokázala představit. Sebevědomý člověk, který se nenechá přesvědčit, zmanipulovat ani přemoct. Rozhodně úplně jiný než ostatní kandidáti, které dosud vyšetřovala.

Není divu, že je tenhle projekt pod radarem.

Ale jak si s ním k sakru poradí?

Pilot oznámil, že letadlo zahájí klesání nad Atlantou. Nezbývá moc času na elektronické přístroje. Kim nepřestala pracovat. V Reacherově složce chyběly podrobnosti o případech, kterými se jako vojenský policista zabýval. Ty budou ve zvláštních zprávách sepsaných v době, kdy probíhala jednotlivá vyšetřování. Kim si udělala poznámku, že je musí najít. Nebude to jednoduché hledání, ale roky, kdy Reacher vykonával svou práci, jsou poslední, o kterých existují jasné a kompletní záznamy, a ty záznamy představují jediná vodítka k jeho současným aktivitám a místu pobytu. Když zjistí, jak tenkrát jednal a uvažoval, pochopí, co je za člověka a jaké metody používá. A přijde patrně strachy o rozum, jestli jí do té doby ještě nějaký rozum zbude.

Reacherova složka končila vojenskými propouštěcími dokumenty a krátkou poznámkou, že už je patnáct let nezvěstný. Nikdo neví, kde se nachází. Jak ve složce FBI, tak ve složce ministerstva vnitřní bezpečnosti chyběl jakýkoliv odkaz na majora Jacka (bez druhého jména) Reachera, Armáda Spojených států amerických, ve výslužbě.

Nepřipadá v úvahu, napsala si Kim do poznámek. *To není možné.*

Je mrtvý? Ve vězení? Ochrana svědků? Tajné poslání? Minimálně se nabízí možnost, že buď sám Reacher, nebo někdo jiný nechce, aby se našel.

Možná se nedá najít.

A to je možná dobrá zpráva.

DVACET MINUT před Atlantou sebou začalo letadlo házet jako býček na kokainu. Turbulence za jasného počasí, oznámil pilot, ale Kim mu nevěřila. Spíš osudná technická závada. Utáhla si co nejvíc bezpečnostní pás. Nedokázal ji bezpečně udržet na širokém sedadle. Zítra bude mít modřiny. Pokud vůbec nějaké zítra nastane. Ne že ty modřiny někdo uvidí. Hrozilo, že z ní vylétne dánská buchta, kterou si dala k snídani. Potřebovala sáhnout po pytlíku na zvracení, ale nedokázala uvolnit prsty zatnuté do sedadla.

Pak kola podvozku bouchla dvakrát o zem, sklouzla se v oblacích kouře a s rámusem po povrchu a teprve po dlouhé chvíli se zakousla do přistávací dráhy, s takovou prudkostí, že Kim poskočila hlava a odlétla zase dozadu. Kim vydechla a připadala si jako obvykle jako pitomec. Pak upadla do ještě větších rozpaků, protože při pohledu do klína zjistila, že se pořád nestihla doobléknout.

KIM ČEKALA U OBRUBNÍKU za volantem vypůjčeného Chevroletu Traverse. Podívala se do svého osobního smartphonu na webovou stránku aerolinií. Říkala jí „terrorist.com“, protože se na nich daly rychle a snadno zjistit nejnovější informace o všech pravidelných letech. Letadlo z Miami, ve kterém seděl agent Gaspar, právě přistálo. Brzy se objeví. Kim si dala poslední antacid z ruličky. Když se rozpustil, spláchla křídovou pachuť douškem kávy.

Potom otevřela počítač a ještě jednou se zadívala na Reacherův obličej, kriticky prozkoumala nezmenšenou fotografii, zapsala si do paměti každý pixel. Standardní armádní černobílý portrét nepotvrdil jeho výšku, která měla být 195 centimetrů, ani barvu vlasů, které měly

být světlé, ani barvu očí, které byly modré, ani úctyhodnou tělesnou konstituci, která se měla pohybovat kolem sto deseti kilo.

Kim se zachvěla. Uvnitř byla stoprocentně svižná, vytáhlá a německy impozantní jako její otec. Ale navenek měřila přesně sto padesát tři centimetry jako její matka, a ve svých nejtlustějších dnech vážila čtyřicet pět kilo. Reacher byl víc než dvakrát mohutnější. Mohla jedině doufat, že ona je víc než dvakrát chytřejší. Její zbraní bude mozek, ne svaly.

Proto potřebovala lepší fotografii. Armádní snímek nestačí. Lidé si budou na Reachera pamatovat. Není pouze výrazný. Je nezapomenutelný. V Margrave v Georgii ale určitě ještě kvete patriotismus. Místní neřeknou nic negativního o muži v zelenozlaté armádní uniformě a s hrudí posázenou medailemi. Svědci možná dokonce popřou, že ho znají, přestože lhát agentovi FBI v průběhu vyšetřování je federální zločin.

Kim absolvovala výcvik, jak hodnotit reakce svědků na fotografie. Svědkům přijde zatěžko lhát, že někoho neznají, a ještě těžší to pro ně je, když se před ně položí obrázek. Lidé si špatně pamatují jména, ale obličeje mají uschované v jiné části mozku, odkud se lépe vyvolávají. Takže by věděla, jestli svědek Reachera poznal, i kdyby lhal. Dokázala by ho nachytat. Nemohla si však dovolit chybu, takže potřebovala jinou fotografii.

Přepnula na pozměněný portrét, který vyrobila v letadle. Svlékla na ní Reachera z uniformy a sundala mu čepici. Je ta fotka natolik dobrá, aby připravila Reachera o neférovou výhodu?

Pak kdosi zaklepal hlasitě na postranní okénko. Kim zavřela počítač a vzhlédla k obličeji, který se na ni jen z pár centimetrů tázavě díval. Stiskla tlačítko a spustila okénko. Než stačila promluvit, zvláštní agent Carlos Gaspar pravil: „Omlouvám se, nechtěl jsem vás polekat. Zkoušel jsem otevřít kufr, ale je zamčený. Dejte mi klíč. Hodím dozadu zavazadla a můžeme vyrazit."

„Jistě," odpověděla Kim. Vytáhla klíč ze zapalování, podala mu ho

a vystoupila. Přešla dozadu ke kufru a sledovala, jak nový kolega vyndává její kufr, dává na dno svůj vlastní a pokládá její nahoru.

Pozorný chlap.

Dobře vychovaný.

Napřáhla ruku a představila se: „Kim Ottová."

„Carlos Gaspar," odvětil její partner a stiskl jí podávanou ruku, ani moc pevně, ani moc málo. Zdvořilý stisk. Ani trochu nadřazeně mužský. Kim se Carlos okamžitě zalíbil.

Carlos řekl: „Do Margrave je to asi hodina. Už jsem tam byl. Budu řídit."

„Radši bych řídila já," namítla Kim. Necítila se dobře, když seděl za volantem někdo jiný. Zejména někdo, koho nezná a s kým ještě necestovala. Dost možná by ji zradil rozbouřený žaludek a nechtěla se pozvracet zrovna před tímhle chlapem. To ani náhodou.

„Jsem dobrý řidič," ujistil ji Carlos. „A budeme tam rychleji, protože znám cestu."

Otevřel dveře řidiče a odsunul dozadu sedadlo, aby měl místo na dlouhé nohy.

Možná přece jenom ne dobře vychovaný a zdvořilý.

Možná jeden z panovačných Latinoameričanů.

Už byl celý uvnitř. Vystrčil hlavu z okénka a zeptal se: „Jedete se mnou, nebo ne? Musíme si pospíšit, abychom tam dorazili včas."

Pokud existuje pouze jedna volba, je to správná volba.

Kim se usadila na sedadlo spolujezdce a Gaspar šlápl na plyn ve vteřině, kdy zavřela dveře.

ČTVRTÁ KAPITOLA

CARLOSE GASPARA VŠECHNO BOLELO, ale to nebyla novinka. Vevnitř i zvenku, psychicky i fyzicky žil v neustálé bolesti. Špatně spal a ve tři ráno to vzdal. Vyplížil se z ložnice, ukryl se v kuchyni a začal svůj den jako obvykle tylenolem a kávou. Nevzal si nic silnějšího, ale bůh ví, že jím zmítalo pokušení. Ale tahle cesta vede ke zkáze a Carlos věděl, že větší zkázu, než jaká ho postihla, si nemůže dovolit. Má manželku a čtyři děti a do doby, kdy si bude moct odpočinout, mu zbývá dvacet let.

Osprchoval se, oholil a oblékl si popelínový oblek z banánové republiky, kterým by se ve Washingtonu naprosto znemožnil, ale který byl v miamské pobočce standardní uniformou. Vrátil se do kuchyně, polkl další tylenol, zapil ho opět kávou a zůstal tiše sedět a představoval si, že slyší, jak jeho rodina dýchá.

Telefon mu zazvonil tři minuty po čtvrté ráno. Ne jeho běžný telefon. Také ne jeho osobní telefon, ale obyčejná motorola, kterou mu dodala interní poštovní služba FBI zabalenou v plastové fólii s bublinkami. Věděl, kdo mu ji poslal. Zapnul ji, zjistil její číslo a zadal ho do databáze. To číslo neexistovalo.

Přijal hovor a hlas na druhém konci se zeptal: „Gaspare?“

Carlos odpověděl: „Ano, pane,“ tiše, aby neprobudil rodinu, a protože s tímhle volajícím se jaksi nehodilo mluvit hlasitě.

Hlas sdělil: „V došlé poště najdete tři soubory. Přečtěte si je v letadle. Odlétáte do Atlanty."

„Kdy, pane?"

„Teď."

„Dobře."

Pak nastala přestávka. Kratičká, ale Carlos ji zaznamenal. Hlas sdělil: „Budete při téhle akci číslo dvě. Vedení bude mít agent Otto z Detroitu. Neberte si to osobně."

Což byla samozřejmě pitomá rada. Carlos si bral všechno osobně. I když agent Otto je možná velké zvíře. Lidé, o kterých se mluví křestním jménem, bývají většinou velká zvířata. Carlos se zamyslel, jestli by to jméno neměl znát. Ale nic mu neříkalo. Nikdy nepracoval v Detroitu. Nevěděl nic o tamní pobočce ani o městě samotném, až na to, že se tam vyrábějí auta.

Odvětil: „Žádný problém," ale nikdo ho už neposlouchal. Uložil telefon do kufru, který měl neustále zabalený a připravený k odjezdu: laptop, košile, spodní prádlo, tylenol. Kufr vyrobili stejní lidé, kteří dělají švýcarské armádní nože, což by nevadilo, ale měl držadlo a kolečka, což vadilo. Od tahání kufru na kolečkách je už jen krok k invalidnímu vozíku.

Tak to prostě je.

Gaspar se odvezl na letiště svým autem FBI, což byl modrý Crown Vic s vládními značkami. Mohl ho kdekoliv zaparkovat. Odložil laptop na sedadlo spolujezdce, řídil jednou rukou a druhou ťukal do kláves, aby vyvolal své e-maily, ne bezdrátovým 3G, ale zabezpečeným spojením přes satelit. Jedna nová zpráva, přesně podle slibu. Jedna příloha, zazipovaná a šifrovaná. Žádný doprovodný text. Žádné dobrý den a přeji mnoho úspěchů. Co jiného ostatně čekat?

Uložil soubor na plochu a zavřel víko laptopu. O deset minut později táhl svůj nenáviděný kufr do terminálu.

Tam ho přivítal kontrolor TSA, který mu dal palubní lístek a provedl ho vchodem pro posádku. Za ním si ho převzal kontrolor z pro-

vozní části letiště a provedl ho dál. Letadlo na něj čekalo. Dveře kabiny se za ním okamžitě zavřely. Dostal sedlo 1A, které aerolinie obvykle rezervují pro lety zakoupené na poslední chvíli. Carlos sedadla 1A nesnášel. Člověk si musí dát zavazadlo nad hlavu, což bylo absolutně nad jeho síly. Nedokázal ho zvednout. Pasažéři, kteří sedávají na sedadlech 1A, jsou ale také zvyklí na jistý servis, tak jenom vyndal laptop a kufr nechal stát v uličce. Okamžitě přispěchala letuška a poradila si s ním.

Pak se Carlos svezl na sedadlo. Dvakrát ho postřelili, jednou do pravého boku a jednou do pravé nohy a zásah do boku mu v tom místě zničil svalovou soustavu. Sezení mu působilo nesmírnou bolest. Váha horní části těla mu drtila orgány, doslova, jako by žebra a pánev byly čelisti svěráku. Doktorům to bylo jedno. Jako by byli mechanici, kteří opravili naprosto zničené auto a nehodlají poslouchat nářky kvůli malinko škrábnutému laku.

Nad ránou v noze mávli rukou jako nad triviální. Náboj zasáhl holenní kost a ani ji nezlomil. Rána ale den ode dne bolela víc než poraněný bok. Bolela neustále, jako by do ní někdo vrtal vrtačkou z hobby marketu. Proto ten tylenol.

Sáhl do kapsy, dal si další dva a zdvořile počkal, až bude letadlo ve vzduchu a muži, kteří tráví život na cestách, začnou všude kolem něj zapínat své povolené elektronické přístroje. Otevřel laptop, nechal oživnout obrazovku a natočil ji doleva, částečně proto, aby ulevil pravému boku, a částečně proto, aby do ní neviděl jeho spolucestující na vedlejším sedadle. Požádal software, aby dešifroval text a dekomprimoval soubory.

Pět dokumentů. Čtyři rutinní a jeden velmi překvapivý.

Čtyři rutinní obsahovaly úkol, cíl a dva zdroje. Cíl byl jakýsi chlap jménem Jack Reacher a zdroje byly Beverly Trentová rozená Roscoeová a Lamont Finlay.

Nic světoborného.

Světoborný byl soubor s překvapením. Otto nebylo křestní jméno

známého agenta. Nebyla to legenda FBI. Nebyl to dokonce ani chlap. Byla to žena. Kim Ottová, mladší než on sám, kratší dobu ve službě, méně zkušená. Jeho velitelka.

Neberte si to osobně.

Carlos v hloubi duše věděl, že je to dobře míněná rada. Nebylo to myšleno osobně. Sám jednou nebo dvakrát, kdysi dávno, velel starším agentům. Nic proti tomu v podstatě neměl. A i kdyby vznesl námitky, okamžitě by byly zamítnuty, odvrhla by je nejenom FBI, ale i on sám. Když se probudil na jednotce intenzivní péče, jako první ho napadlo: *co si teď krucinál počnu?* Mám manželku, čtyři děti a dvacet let do důchodu. Pak za ním přišel jeho velící agent a pověděl mu, že má pořád práci a vždycky ji bude mít. Samozřejmě trochu jinou, většinou za psacím stolem, ne stejnou jako dřív. Ale práci. Gaspara tenkrát zaplavil pocit vděčnosti a udržoval tu vděčnost v paměti, jako jiní nosí v kapsách talismany pro štěstí, a často se jí dotýkal, aby se utěšil, aby se ujistil. Číslo dvě? Co na tom, budu chodit pro kávu.

Přečetl si všechny čtyři soubory. Byly k nim přiložené fotografie. Kim Ottová byla naprosto rozkošná. Asijsky drobná. Reacher byl strašidelný přízrak psychopata, který kdysi sloužil v armádě. Skvělé vyhlídky, když se dá všechno dohromady. Trentová rozená Roscoeová a Finlay byli policajti v Georgii, patrně ve městě, kde se Reacher poprvé objevil na oficiálním radaru poté, co odešel z armády. To město leží na jih od Atlanty a jmenuje se Margrave. Gaspar tam už byl, což byl patrně důvod, proč mu ten úkol přidělili. Ne že by ale muž, který mu poslal poštou mobilní telefon, měl v nevelké rezervě sil moc na výběr.

Carlos se pokusil číst dál, ale letěli proti severnímu větru, motory se malinko namáhaly a jejich vibrace měla uspávací účinek. Což byl vzácný dar, jehož se Gaspar s radostí chopil, hlavu opřenou o okénko nalevo, pravý bok pro jednou milosrdně uvolněný.

PÁTÁ KAPITOLA

CARLOSE GASPARA probudila letuška, která nad ním hudrovala, že má vypnout počítač. Napravila to však tím, že mu sundala kufr, když se dostali k bráně. Carlos se ho chopil a připadalo mu, že ho táhne celý kilometr. Pak zastrčil držadlo a popadl ho jako normální chlap, protože před sebou zahlédl chodník. Předpokládal, že u obrubníku bude čekat ve vypůjčeném autě Ottová, a nechtěl na ni udělat špatný první dojem. Našel ji velice rychle, v Chevroletu Traverse. Měla skloněnou hlavu. Četla. Vzorná studentka. Navíc Asiatka. Možná její první velení. Chce být připravená.

Zkusil kufr auta, ale byl zamčený. Zaklepal na její okénko. Ottová vzhlédla. Vypadala na osmnáct. Musela měřit jen něco přes sto padesát centimetrů a vážit necelých čtyřicet pět kilo. Možná ještě méně. Vystoupila a Carlos zvedl své zavazadlo a snažil se, aby se mu v obličeji neobjevila bolest. Nabídl se, že bude řídit, což se Ottové zpočátku moc nezdálo, ale co na tom, byla číslo jedna a on číslo dvě. Čísla dvě vždycky řídí. Tak to prostě je. A už měli zpoždění. Nezbýval čas na velké dohadování. Nastoupil, Ottová nastoupila z pravé strany, a šlápl na plyn.

* * *

MARGRAVE LEŽELO JEDNU HODINU a zhruba sto let jižně od Atlanty. Provoz byl jako obvykle zpočátku hustý a potom prořídl. Nákupní střediska přešla v přírodu. Červená půda, podzemnice olejná, a to bylo všechno.

Georgie, kristepane.

Gaspar se zeptal: „Jste unavená?"

Kim Ottová odpověděla: „Trochu."

„Dovolte mi hádat. Zavolal vám přesně ve čtyři."

„Jak to víte?"

„Protože mně zavolal tři minuty po čtvrté."

„Nevadilo vám to?"

„Byl jsem už vzhůru."

Ottová upřesnila: „Mám na mysli, jestli vám nevadilo, že jste číslo dvě."

Gaspar odvětil: „Spokojím se s jakýmkoliv číslem."

„Vážně?"

Gaspar se sám pro sebe usmál. Ambiciózní Asiatka. Chce ujít celou cestu. Chce se stát ředitelkou. Jak by se asi tvářila, kdyby se z ní stal invalida? Případ pro dobročinný spolek? Nejspíš by jí explodovala hlava.

Otázal se: „Znáte jeho jméno?"

„Čí jméno?"

„Víte čí jméno. Toho muže, který vám zavolal ve čtyři ráno a který zavolal o tři minuty později mně."

„Ano," odpověděla Ottová. „Znám jeho jméno. Vy ho také znáte?"

„Ano," potvrdil Gaspar. „Jste ochotná říct ho nahlas?"

„Ne."

„Já také ne."

Ottová se zeptala: „Přečetl jste si ty soubory?"

„Podíval jsem se na obrázky."

„Víc nic?"

„Samozřejmě že jsem si je přečetl."

„A co jim říkáte?“

Začal konkurz. Prvním úkolem čísla dvě je přesvědčit číslo jedna o svých schopnostech. Druhým úkolem je rozjet trochu soutěživost. Gaspar řekl: „Nejsem si jistý, proč nám zavolal ve čtyři ráno. Mohl počkat do sedmi. Do Atlanty létá spousta letadel ze všech velkých amerických měst. Tak proč ten spěch? A ta složka týkající se cílové osoby vyvolává víc otázek než odpovědí. Žádná daňová přiznání, žádné bankovní údaje, žádné dluhy, úvěry či zástavy, žádné majetkové vlastnictví, žádné domy, auta, čluny nebo přívěsy, žádný záznam v trestním rejstříku, žádné malé či velké přestupky, žádný důchod, žádná pevná linka či mobilní telefon, ani internetové připojení, neseděl ve vězení. Není v programu pro ochranu svědků a nepracuje v utajení pro žádnou z agentur na tři písmena, protože proč bychom ho jinak hledali? Už bychom věděli, kde je. Takže jeho složka je buď důkladně zredigovaná, nebo je to ten nejlépe schovaný chlap, jakého jsem kdy potkal.“

Ottová zůstala chvíli zticha. *Zásah do černého*, pomyslel si Gaspar. *Home run*. Všiml si všeho, čeho si všimla ona. Nic mu neuniklo.

„Nejsem si jistá, jestli se mi líbí,“ podotkla Ottová.

„Nemusí se nám líbit.“

Pokračovali dál do srdce zemědělské oblasti. Traverse bylo auto nanic, s příliš malým motorem a pneumatikami, které se nehodily na beton. Gaspar litoval, že si Ottová nepůjčila sedan. On by to udělal.

Ottová se zeptala: „Je vůbec možné se takhle dobře schovat?“

Gaspar opáčil: „Není to jednoduché. Když si dá ale člověk záležet, řekl bych, že je to proveditelné.“

„Myslíte, že je to dobrý kandidát?“

„Ideální. Jinak bychom tady nebyli.“

„Obávám se, že se mi nelíbí ani tohle.“

„Tohle je nad naši platovou třídu,“ odvětil Gaspar.

Sjel z dálnice a obkroužil dálniční křižovatku. Dvacet pět mil do města. Napravo vyhořelé skladiště. Stálo tam takhle už roky, tak

dlouho, kam až sahala Gasparova paměť. Pak o hodně dál nalevo bistro. Potom policejní stanice, narychlo a nekvalitně postavená po požáru. Gaspar k ní zajel a zaparkoval. Vešli dovnitř. Za pultem seděl seržant. Gaspar k němu přistoupil a oznámil: „Potřebujeme mluvit s policejní šéfkou Roscoeovou. Nebo Trentovou. Nejsem si jistý, jaké jméno teď používá."

Ottová za jeho zády podupávala. Tiše, ale Gaspar ji slyšel. Zlobila se. Chtěla promluvit jako první. Ale takový je život. Cestu zametá číslo dvě. To každý ví.

Muž na příjmu se zeptal: „Kdo jste?"

Gaspar prohlásil: „FBI." Vytáhl odznak a podržel ho ve vzduchu.

Muž na příjmu poradil: „Chodbou dozadu, druhé dveře napravo."

ŠESTÁ KAPITOLA

KIM OTTOVÁ POZOROVALA, jak Carlos Gaspar spěchá chodbou ke dveřím šéfky Roscoeové a jak od nich ustupuje a zvětšuje fyzickou vzdálenost, která je dělí. Velké hodiny na stěně nad seržantovou hlavou ukazovaly jedenáct deset. První úkol byl jasný: stihnout to do kanceláře Roscoeové do 11.30. Splněno. S dvacetiminutovým předstihem.

Tak co teď? Nepochybně doplnit Reacherovu složku, ale kromě šéfova rozkazu začít s Roscoeovou nevěděli, co hledat ani jak by se to dalo najít, a vždycky je chyba zajít dál, než kam sahá pevná půda pod nohama. Ale vzhledem k Reacherovu nadání namáčet se do průšvihů je pravděpodobné, že šéfka Roscoeová bude schopná poskytnout nejen relevantní, ale také důležité informace, které podá během dobře vedeného osobního rozhovoru. Jinak to nepůjde. Na tyhle záležitosti je zapotřebí trpělivost. A zralá úvaha. Ale Kim ještě ani nedošla ke dveřím kanceláře a Gaspar už na ně klepal klouby a hrnul se bez vyzvání dovnitř.

„Šéfka Roscoeová? Omlouvám se, že ruším," řekl, když překročil práh. Nezněl, že by ho to byť malinko mrzelo. „Jsem Carlos Gaspar z FBI."

Kim dorazila v okamžiku, kdy se šéfka margravské policie Beverly Roscoeová zvedala z předimenzovaného hnědého koženého křesla za psacím stolem. Byla vyšší než Kim, ale na druhou stranu, kdo není?

A byla přitažlivější než na portrétu ve složce, ale opět, kdo není? Byla štíhlá, ale nechyběly jí ženské vnady. Měla karamelovou pokožku. Tmavé kudrnaté vlasy ostříhané podle velkoměstského stylu tak, že jí padaly kolem celého obličeje. Pozoruhodné tmavé oči se světlejšími vráskami táhnoucími se ke spánkům, jako když dítě namaluje sluníčko s paprsky. V žilách jí musely proudit zbytky krve původních obyvatel nebo afroamerických předků. Rodina Roscoeových žila v severní Georgii údajně už přes sto let. Etnicky by bylo možné obojí.

Kim se představila: „Já jsem zvláštní agentka Ottová." Ukázala průkaz. „Byli bychom vám vděční, kdybyste nám věnovala pár minut svého drahocenného času, šéfko Roscoeová."

„Dobře," souhlasila Roscoeová. Vzala si od Kim průkaz a počkala, až Gaspar vydoluje svůj. Oba si pečlivě prohlédla a telefonem přivolala seržanta od vchodu. Seržant se dostavil a Roscoeová ho požádala: „Brente, okopíruj tyhle průkazy a přines je zpátky."

Seržant pravil: „Provedu," a zavřel za sebou dveře. Roscoeová pokynula Kim a Gasparovi, aby se posadili do dvou zelených křesel před psacím stolem. Sama si odsunula svoje křeslo dozadu a zkřížila nohy. Opřela se předloktími o kolena, ruce volně sevřené. Měla platinový snubní prsten. Čtrnáct let vdaná, stálo v její složce. Obřad se odehrál rok poté, co se Reacher pravděpodobně ukázal v Margrave.

„Co pro vás můžu udělat?" zeptala se.

Ta otázka byla na místě, zaznělo v ní však částečně podráždění a částečně obavy. Žádný policejní šéf z malého města neskáče radostí, když ho navštíví FBI, zejména ne v pondělí ráno. Agenti v kanceláři znamenají, že se blíží problémy, nebo už dokonce dorazily. A ani FBI, ani problémy nejsou nikdy vítané, zejména v pondělí.

„Pokusíme se vám ukrást co nejméně času, abychom vám nezkrátili den," přislíbil Gaspar pomalu a kostrbatě. Hrál o čas. Stejně jako Kim nevěděl, co hledat.

Roscoeová opáčila: „Mám hodně práce. Tohle je malé oddělení a dnes ráno nedorazil můj denní seržant. Seržant Brent pracuje přesčas."

„Začneme hned, jak se seržant Brent vrátí," sdělil Gaspar. „Nechci, aby nás vyrušil."

Stále hra o čas.

Roscoeová se podívala na kulaté hodinky na levém zápěstí. Ciferník měl tak velké číslice, že je Kim dokázala přečíst i z druhé strany stolu. Ukazovaly 11.15.

„Jak velké má zpoždění?" zeptal se Gaspar.

„Kdo?" opáčila Roscoeová.

„Váš seržant, který dneska nepřišel. V kolik mu měla začít směna?"

„V půl osmé dneska ráno. Rozpočet mi nedovoluje, abych měla v zásobě náhradníky. Takže opravdu nemám času na rozdávání. Pojďme risknout, že budeme vyrušeni. O co jde?"

Gaspar na to neodpověděl. Neodpověděla ani Kim. Něco ji v té kanceláři rušilo. Něco divného. Co to jenom může být? Nenápadně se rozhlédla po místnosti. Nevynechala jediný detail.

Jako první zaznamenala vůni. Známou, ale pozapomenutou. *Áááá*. Doznívající stopy vody po holení Old Spice a mýdlu Irish Spring. Vycházející ze soukromé koupelny za dveřmi v rohu. Kancelář voněla jako pracovna jejího otce, mužské útočiště obložené tmavým dřevem. Co bylo ještě zvláštnější, sama Roscoeová působila nepatřičně, jako by vytržená ze svého prostředí. Vypadala spíš jako člen bostonské smetánky než hlavní margravský policajt.

Nejenom zvláštní, dospěla k závěru Kim. *Nesmírně divné.*

V mužském světě policejních vyšších šarží jsou ženy ve vedoucí pozici vzácné jako nevinní zločinci. Dokonce i v malých městech jako Margrave blízko velkých měst jako Atlanta. Roscoeová svého postavení určitě dosáhla lety tvrdé práce a nezdolného odhodlání. Jinak by to nedokázala. Má veškeré právo na to, aby na sebe byla hrdá.

A přesto, *osm let* už sedí v téhle kanceláři a neproměnila ji ve svou? Já bych ji nechala za stejných okolností během osmi minut nově zařídit. Jistě, ale já bych nezůstala osm let na jednom místě. Nahoru

a změna je při budování kariéry daleko lepší strategie. Ale Roscoeová je pořád tady. Dosáhla už vrcholu?

Kim se ještě jednou ujistila. Znovu se rozhlédla po celé místnosti. Utvrdila se v tom, že se poprvé nemýlila. V místnosti nebylo nic osobního, až na jednu fotografii mladší Roscoeové s mužem v uniformě válečného námořnictva. Asi s manželem. Žádné obrázky dětí. Podle složky měla čtrnáctiletou dceru a jedenáctiletého syna.

Ostatní fotografie na stěnách byly úsměvy a stisky rukou. Roscoeová s guvernérem. Roscoeová se současným starostou Atlanty i s jeho předchůdcem. Roscoeová s Jimmym Carterem. Za nejvíc ale stála poslední fotografie: Roscoeová s velkým, přitažlivým černochem v tvídovém saku a pletené vestě.

Bingo.

Kim ho okamžitě poznala, podle snímku ve složce. Lamont Finlay, Ph.D. Předmět vyšetřování číslo dvě. Absolvent Harvardu. Zcela zjevně ozdoba této kanceláře. Předchůdce Roscoeové jako šéf. Možná také mentor. Jsou na sebe stále napojení. Do takové míry, že Roscoeová nedokáže vymazat jeho přítomnost.

Zvláštní, ale dobré vědět. Možný úhel. Kim si nepředstavovala Roscoeovou jako sentimentální typ. Začínal se vynořovat jasnější obrázek.

Pravila: „Hezká kancelář, šéfko Roscoeová."

„Děkuju," odvětila Roscoeová. Nenabídla, aby Kim vynechala při oslovování oficiální titul.

Vrátil se seržant Brent s průkazy totožnosti. Byl vytáhlý, se zrzavými vlasy a pihatým obličejem. Vypadal příliš mladý na svou práci. Kopie položil na psací stůl a originály vrátil majitelům. Paže pod krátkými rukávy košile od uniformy měl pokryté divokým zrzavým porostem. Pihy měl dokonce i na prstech.

„Nemohli bychom dostat kávu?" požádal ho Gaspar. Brent se podíval na šéfku. Roscoeová přikývla.

„Sladíte?" zeptal se Brent.

„Dejte mi do ní čtyři kostky cukru," řekl Gaspar.

Brent se zatvářil vyděšeně, jako by nechápal, že někdo, ještě ke všemu zvláštní agent FBI, může takhle kazit kafe.

„Co se děje?“ podivil se Gaspar. „Jsem na sladké. Nelíbí se vám na tom něco?“

Brent pochopil, že si ho Gaspar dobírá. Zazubil se a Gaspar dodal: „A možná pár koblih plněných marmeládou?“

Brent se hlasitě rozesmál. Roscoeová seděla tiše za svým stolem. Brent se otočil ke Kim a zeptal se, co by si dala ona. Kim poprosila: „Neměl byste náhodou cikorku?“

V pihovatém obličeji se objevila upřímná lítost. „Co bych dal za to, kdybych ji měl. Cikorku jsem nepil od té doby, co umřela moje babička z Louisiany.“

„To nevadí. Stačí mi obyčejná káva.“

Brent se zeptal: „Nedáte si také koblihu?“ Jako by chtěl napravit své selhání s cikorkou.

„Jak vidím, snažíte se mě zkazit,“ podotkla Kim. Brent sklonil hlavu. Byl to ještě kluk. Nanejvýš dvacetiletý. Kim dodala: „Kéž by byli všichni muži tak pozorní jako vy,“ a pohlédla významně na Gaspara.

Brent odešel a Roscoeová řekla: „Výborně, získali jste kamaráda. Mise splněna. Hezky provedeno. Já jsem ale starší a moudřejší. Co pro vás můžu udělat?“

Nikdo nepromluvil a Brent přinesl kávu a koblihy a pak zase odešel a zavřel za sebou tiše dveře. Kim zvedla hlavu, nasála zhluboka a labužnicky vůni kávy, napila se a podržela šálek, aby se napila podruhé.

„Co pro vás můžu udělat?“ zopakovala Roscoeová.

„Ta káva je báječná,“ odvětila Kim. Stále hrála o čas. Přehrála si v hlavě, co o Roscoeové ví, a pátrala po vhodném zahájení, které nebude působit hrozivě.

Gaspar sáhl po nesprávném. „Máte děti?“ zeptal se.

Ta otázka vzbudila v Roscoeové nejhorší obavy. Kim to na ní viděla. Roscoeové začala pulzovat krkavice na straně krku. Kim napočítala

dvacet pět tepů za deset vteřin. Sto padesát za minutu. Rychlý pulz, jako by Roscoeová běžela k ohni.

Profesionálně klidným hlasem prohlásila: „Podívejte, jestli se u nás ve městě trochu zdržíte, můžete mě jednoho dne pozvat po práci na panáka a vyzkoušet své nejlepší seznamovací metody. Ale teď mám spoustu práce, což jsem vám tuším už říkala. Tak se mi nesnažte mazat med kolem úst. Pokud máte špatné zprávy, koukejte je vyklopit."

Kim zasáhla dřív, než ji Gaspar zase stačí vykolejit. Řekla: „Tohle není policejní vyšetřování. Jenom doufáme, že nás trochu nasměrujete. Nevíme, kde začít. Potřebujeme informace."

Co nejotevřenější žádost o pomoc, jako policista s policistou.

Roscoeová se zeptala: „Jaký druh informace potřebujete?"

Kim si všimla ostražitosti v jejích velkých tmavých očích. Stále měla zrychlený pulz. Nezněla ale už tak nepřátelsky. Možná malý pokrok.

„Pracujeme s agentem Gasparem pro zvláštní personální jednotku."

„Což je co?"

Pulz Roscoeové se ještě trochu zpomalil. Kim napočítala dvacet tepů za deset vteřin. Pořád zrychlený, ale o něco lepší. Jako když se uklidňuje jakákoliv zdivočelá bytost. Kim věděla, že se musí pokusit podat co možná nejnevinnější vysvětlení. Po jedenáctém září neodmítla personální jednotka žádný alespoň z poloviny přijatelný požadavek FBI, ať už rozuměla, či nerozuměla jeho podstatě. Mimo úřad vědělo o jejím fungování jen pár lidí a jen pár lidí požadovalo transparentnost v neústupném boji proti terorismu.

„Provádíme šetření kandidátů. Naším úkolem je sestavit o nich složku. Dodat podrobnosti. Sestavit jasný obraz. Aby mohlo vedení v horních patrech učinit informované rozhodnutí."

„Ptala jsem se, s jakým zvláštním personálem pracujete."

Stále opatrnost. Není možné, že se tahle žena jednou spálila? Kim napočítala patnáct tepů za deset vteřin. Lepší.

„Pracujeme s potenciálními kandidáty na službu v situacích, které se vymykají běžné zkušenosti FBI."

„Například?“

Roscoeová vyvíjela větší nátlak než většina policistů. Kim by patrně udělala to samé, ale jenom, když by něco skrývala. Řekla: „Nemůžu mluvit za celou zvláštní personální jednotku, ale já osobně jsem například pracovala na složkách tlumočníků pro neobvyklé jazyky. Nebo forenzních auditorů pro specializované trhy. Nebo vědců, kteří dokáží určit neznámé chemikálie. Zabývám se věcmi, které nevyžadují trvale zaměstnané odborníky uvnitř FBI.“

„Takže rutina.“

„Většinou.“

Roscoeová přikývla. Nezeptala se, proč si s ní FBI zapomnělo sjednat schůzku. Mělo se s ní předem domluvit, když se jednalo o rutinu. Místo toho řekla: „Předpokládám, že tihle kandidáti nemají bezpečnostní prověrku.“

Což byl bystrý postřeh. Reacher bezpečnostní prověrku kdysi měl, podle jeho složky. Měli ji i Beverly Roscoeová a Lamont Finlay. Stejně jako Daniel Trent, manžel Roscoeové.

„Obvykle ne,“ odpověděla Kim. Pulz na krku Roscoeové se ustálil na pěti šesti tepech za deset vteřin. Klidový pulz pod padesát pět za minutu. Dobrý výsledek na ženu jejího věku.

Kim na zkoušku dodala: „Samozřejmě je pro nás jednodušší, když tu bezpečnostní prověrku mají. Pak nám jenom stačí aktualizovat složku.“

Pulz opět vyskočil na sto dvacet. To, co Roscoeová skrývala, bylo hluboko ukryté, ale bála se, že ne dost bezpečně.

„Jak už jsem řekla, ráda vám pomůžu,“ pravila. Pak zaváhala, jen malinko, ale Kim si všimla, že před další otázkou zadržela dech. „O koho máte zájem?“

Kim pohlédla na Gaspara. Gaspar krátce přikývl na souhlas. Nepohnou se s Roscoeovou z místa, pokud jí nerozvážou trochu jazyk. Kdyby se vrátili jindy, měla by připravené uhlazené odpovědi, které by byly k ničemu.

Teď, nebo nikdy.

„Požádali nás, abychom prošetřili jednoho armádního veterána," pravila Kim pomalu a sledovala při tom pozorně chování Roscoeové. Téměř jako když děti hrají samá voda přihořívá, ale ta metoda nezáležela ani tak na tom, co Roscoeová řekne, jako spíš na tom, jak zareaguje. Standardní vyšetřovací postup, který Kim už použila tisíckrát. Pokud se Roscoeová strachuje kvůli někomu jinému než armádnímu veteránovi, měla by se trochu uklidnit.

Roscoeová se neuklidnila.

Gaspar blufoval: „Víme, že přišel zhruba před patnácti lety do Margrave. Možná tady teď bydlí. Policejní síly s ním možná přišly do styku."

Pulz se zrychlil a pak se ustálil na sto dvaceti. Gaspar řekl něco, co Roscoeovou ještě víc vyplašilo. Výborně.

Roscoeová upozornila: „Poněkud se u nás zvýšil počet obyvatel, protože se rozrostla Atlanta. Ale znala bych každého, kdo u nás bydlí déle než pět měsíců. Jak se dotyčný jmenuje?"

Způsob, jakým se zeptala, napětí v očích a ramenou, načasování, zadržený dech. Pulz na sto dvaceti pěti. Velké znepokojení. Ale v rozrostlé Atlantě bydlí značný počet veteránů. Roscoeová si možná dělá starosti kvůli někomu úplně jinému.

Kim však zaznamenala, že v materiálech od šéfa figuruje patnáct mužů. A pouze dvě ženy. Reacherova matka, už dvě desetiletí mrtvá.

A první zdroj informací, Beverly Roscoeová.

Dokonce pod svým dívčím jménem. Roscoeová, ne Trentová. Jméno, které měla, když se Reacher mihl přes Margrave. Jméno, které stále používá ve všech oficiálních zprávách. V starosvětském městečku, kde každý ví, že je paní Trentová.

Kim odložila šálek s kávou na stolek mezi svým a Gasparovým křeslem. Otřela si ruce. Sáhla do kapsy pro fotografii.

„Tady, podívejte," řekla, pozvedla oči a zadívala se Roscoeové přímo do obličeje. Pátrala po odstíněných mikroskopických pohybech. Pak

snížila hlas, aby na sebe upoutala veškerou její pozornost, ukázala fotografii a sdělila: „Jmenuje se Jack Reacher."

Roscoeová okamžitě zestárla v obličeji. Zmizel formální úsměv, který měla celou dobu nasazený, a pohasla vitalita v jejích výrazných očích. Tvářila se zároveň prázdně i zděšeně.

Uplynula celá vteřina. Možná dvě. Roscoeová stále zírala na pozměněný portrét Jacka Reachera. Divoce jí tepal pulz.

A pak se rozplakala.

SEDMÁ KAPITOLA

OČI ROSCOEOVÉ SE ZALILY SLZAMI. Jedna jí stekla po tváři, než stačila popadnout kapesník. Slzy se stále řinuly. Chvěla se jí brada. Trhaně se zhluboka nadechla a pak ještě jednou. Stále ronila slzy. Otočila křeslo, obrátila se zády ke Kim a Gasparovi a schovala obličej. Kim s Gasparem slyšeli, jak rytmicky oddechuje a snaží se uklidnit.

Byla jako stovky obětí zločinu, které Kim zpovídala po nepředstavitelných, tragických, hluboce osobních katastrofách. Co jí Reacher krucinál provedl? V jeho složce nestálo nic o násilí vůči ženám, i když ho byl určitě schopný. *Ten mrzák.* Proč tě nenapadlo, že Reacher téhle ženě možná ublížil?

Kim pohlédla na Gaspara. Jak to vypadalo, ani na jeho seznamu očekávaných reakcí nestály rozjitřené emoce. Co si teď počít? Gaspar očividně netušil.

Roscoeová ještě minutu dvě zhluboka oddechovala a pak se vzpamatovala a opět se otočila obličejem do kanceláře. Měla jasné oči a pevnou bradu. Slabě se pousmála a napila se kávy, aby získala čas a aby možná zpevnila hlas.

„Promiňte," pravila maličko chraplavě. Opět se napila, polkla a začala působit úplně klidně.

„Neomlouvejte se, šéfko Roscoeová. Omluvit bych se měla já," řekla Kim. „Neměla jsem tušení. Vážně. Nevěděla jsem, že vás Reacherova fotografie tak rozruší. Je mi to opravdu líto."

Roscoeová povytáhla obočí, naklonila hlavu a vystrčila bradu jako pes, který se snaží rozpoznat vzdálený zvuk. Malinko pozvedla koutek úst. Pobaveně.

Ona se mi směje? Kim si připadala jako ve špatném filmu. Jenom nechápala, o co se v tom filmu jedná. Zaplavilo ji horko.

Roscoeová sdělila: „Reacher tady není. Obávám se, že marníte čas."

Gaspar poznamenal: „Už je to hrozně dávno, šéfko Roscoeová, co jsem viděl plakat policajta, když mu ukázali fotografii pohřešované osoby. Vlastně jsem to nikdy nezažil. Co vy, agentko Ottová?"

„Já jsem to zažila také poprvé," zavrčela Kim

Roscoeová odpověděla s jistou dávkou sarkasmu. „Odpusťte. Opravdu šokující, jak jsem se zachovala. Přitom jste mě předem varovali. Tak jsem rozhodně měla pomoct víc."

Gaspar si to nenechal líbit. „Takže vy odmítáte spolupracovat s FBI?"

Roscoeová byla také zase na koni. „Podívejte, vtrhli jste do mého města, do mé kanceláře. Bez ohlášení. Nečekaně. Lhali jste mi. Věděli jste, že Reacher tady není, když jste se mě ptali. Nic vám nedlužím."

Kim se tiše zeptala: „Proč jste se rozplakala? Co vám Reacher udělal?"

Roscoeová se nadechla, pak ještě jednou a řekla: „Sice vám do toho nic není, ale rozplakala jsem se, protože… protože se mi ulevilo."

„Tomu nerozumím," postěžoval si Gaspar. „Nějaký chlap na vás zaútočí, provede vám možná ještě něco horšího, a vám se *uleví,* protože se patrně domníváme, že se vrátil do vašeho okrsku?"

Roscoeová řekla: „Nezaútočil na mě. A ulevilo se mi, protože si FBI myslí, že je pořád naživu. Neslyšela jsem o něm od té doby, co opustil Margrave."

„Vy jste čekala, že se vám ozve?" zeptala se Kim.

Gaspar vypadal, že mu to také došlo. „Znamená to, že jste ho dobře znala?“

Roscoeová na příliš dlouho zaváhala.

Kim téměř viděla, jak zavrhuje jednu odpověď za druhou. Proč takové starosti, co říct o tulákovi, který se před víc než deseti lety mihl jejím okrskem?

Nakonec Roscoeová mdle řekla: „Znala jsem ho dost dobře.“

Což dávalo smysl a bylo úplně nesmyslné. *Tak takhle to bylo*. A hned se vynořilo: *Jak by to mohla být pravda?*

„Kde jste se s ním setkala?“ zeptal se Gaspar.

Roscoeová se opět tvářila příjemně. Nabyla ztracenou rovnováhu. Kim cítila, že změnila nepatrně přístup. Bude spolupracovat, ale za podmínek, které stanoví ona. Ať už ty podmínky budou jakékoliv.

„Ve výslechové místnosti přes chodbu ve staré stanici.“ Roscoeová ukázala hlavou daným směrem. Zazubila se. „Odebrala jsem mu otisky prstů a udělala policejní fotografii poté, co byl zatčen.“

Gaspar vypadal překvapeně. „V našich materiálech nestojí nic o tom, že by byl zatčen.“

„Nic o tom, že by byl zatčen?“ Roscoeové začal zvonit telefon na psacím stole. „Dost neuvěřitelné, že FBI ušlo něco takového.“ Roscoeová se podívala, kdo volá, a nechala telefon zvonit.

„Potřebujeme kopii protokolu o jeho zatčení,“ prohlásil Gaspar. „Můžeme ji dostat teď, když jsme tady?“

Roscoeová sehrála lítost. „To bohužel nepůjde. Měli jsme tady požár. Celá stará stanice se vším všudy, co v ní bylo, lehla popelem.“

Gaspar si zajel rukou do vlasů. Působil stejně naštvaně, jako byla před chvílí Kim. „Kvůli čemu byl zatčený?“

„Kvůli něčemu, co neudělal.“

Něco udělal určitě, pomyslela si Kim. Jestliže byl zatčený, provedl určitě něco desetkrát horšího, než při čem ho nenachytali. Reacher patřil k chlapům, kteří řeší všechny problémy co možná nejdefinitivněji.

Telefon stále zvonil. Tiše, naléhavě bzučel. Dvakrát, třikrát, čtyřikrát, pětkrát.

Gaspar stupňoval nátlak. „Co neudělal?“

Telefon bzučel a bzučel. Někdo si opravdu přál, aby ho šéfka Roscoeová zvedla.

„Nedopustil se vraždy,“ odvětila Roscoeová.

Kim to nepřekvapilo. Vojensky vytrénovaný zabiják, který se celých patnáct let schovává tak pečlivě, že ho nemůže najít ani všemocná FBI. Čeho jiného se mohl Reacher dopustit než vraždy? To byla zcela oprávněná otázka. Gaspar se také tvářil skepticky. Četl přece stejnou složku. Ani on nevěřil, že se Jack Reacher nedopustil vraždy.

Roscoeovou jejich reakce patrně zklamala, protože dodala ohromující informaci: „Také mi zachránil život.“

Usmála se, když viděla, jak je překvapila. Vzala konečně telefon. Pravila: „Ano, Brente?“ A pak se přestala usmívat. Zeptala se: „Cože?“ Najednou byla plně zaměstnaná. Kladla krátké, konkrétní otázky a dlouze naslouchala. Úplně klidná. Bez slz. „Jsi si jistý? Kdy?“ Soustředění, zavřené oči, hluboké vrásky na čele. „Dobře, povolej kriminalistické techniky, záchranáře a soudního lékaře. Telefonicky. Udělej to tak, aby tě slyšelo co nejmíň lidí.“

Roscoeová se postavila, podržela sluchátko bradou na rameni, aby měla volné ruce, a poplácala se v pase, na místě, kde měla zbraň, a na místě, kde měla odznak. Řekla: „Dobrý plán. Jsou oba na příjmu?“ Rozhlédla se, kde má mobil, našla ho, zvedla a zastrčila si ho do kapsy. Položila telefon a popadla klíče od auta. Podívala se přes stůl a oznámila: „Ten seržant, který nepřišel dneska ráno do práce. Byl nalezen mrtvý.“ Řekla to pohnutým hlasem, ale chovala se při tom naprosto profesionálně. „Můžeme dokončit náš rozhovor později?“ zeptala se po cestě ke dveřím.

Gaspar vyskočil na nohy. „Pojedeme s vámi, abychom vám pomohli. Jestli chcete. Čistě neformálně.“

Roscoeová zaváhala, stiskla mezi palcem a ukazováčkem kořen nosu a zhluboka dýchala. Pak odvětila: „Ano, to by bylo skvělé."

Než stačila Kim cokoliv říct, vyrazil Gaspar z kanceláře, v ruce klíče od traversu. „Budu řídit. Můžete nás po cestě informovat. Ať jede Brent vaším autem."

Roscoeová se mu držela těsně v patách a dávala za chůze příkazy Brentovi.

Kim zůstala sedět v bývalé mužské svatyni. Podívala se znovu na hodinky, aby zjistila, jestli souhlasí načasování. Vzala z psacího stolu Reacherovu fotografii a rozhlédla se, aby se ujistila, že nic nezapomněla.

Neměla proč spěchat. Z několika důvodů. Poprvé za osm hodin měla konečně pocit, že chápe, o co v tomhle úkolu jde.